

A final del mes passat, més de deu estats de l'Índia es van quedar sense subministrament elèctric. El servei ferroviari en va resultar molt afectat.

El país de les meravelles s'apaga

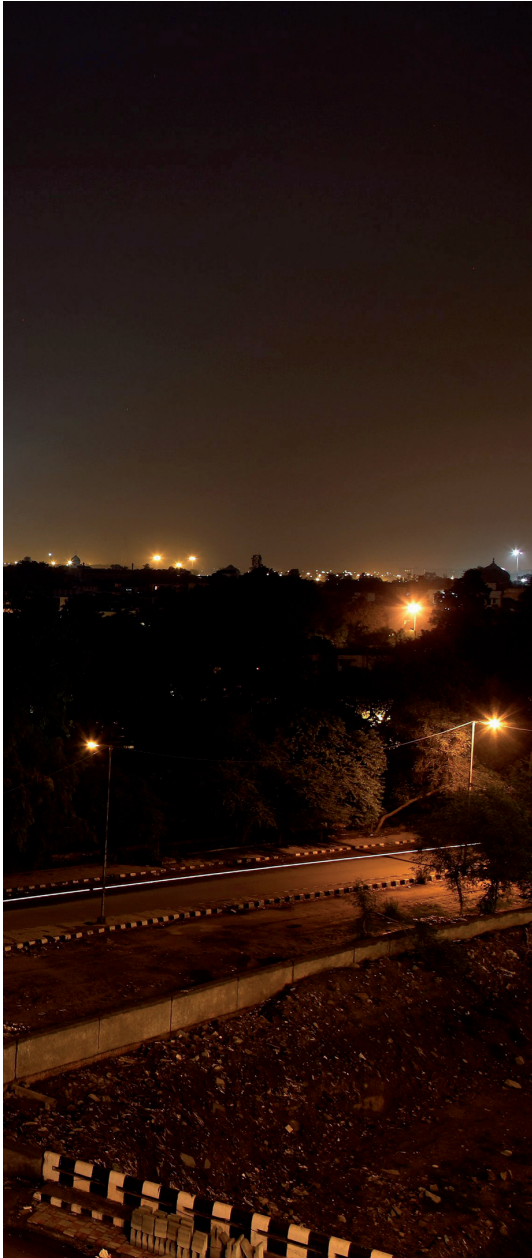
Durant molt de temps, el subcontinent de l'Índia ha viscut un creixement econòmic brutal, però ara va perdent força. Sembla que el primer ministre del país, Manmohan Singh, l'home que temps enrere era considerat tot un mag, hi té alguna cosa a veure.

El mes que ve, el primer ministre indi farà vuitanta anys, una cosa bastant normal en les normes polítiques de l'Índia. Ara, sí que és cert que Manmohan Singh és el

primer mandatari, des de Jawaharlal Nehru i la seua filla, Indira Gandhi, envoltat per una aura especial, perquè s'ha mantingut al capdavant del govern durant vuit anys i sempre ha estat

el favorit entre els primers ministres d'arreu del món.

També Barack Obama es trobava entre els admiradors d'aquest president. Però a mitjan juliol es va deixar de

cortesies. Segons que va declarar Obama en una entrevista amb l'agència de notícies Press Trust of India que va sorprendre molta gent, l'Índia posava força impediments "a l'hora d'aplicar les inversions internacionals en sectors que en necessiten urgentment per a poder crear ocupació a ambdós països". Segons Obama, havia arribat el moment "d'aplicar una nova onada de reformes per a aconseguir que l'Índia siga un país competitiu". Potser aquestes seues declaracions no van ser gaire ben rebudes. Poc després, a més, la revista *Time* també va publicar un article en què feia públics els draps bruts del primer ministre indi.

Manmohan Singh és l'home que sempre porta el turbant blau típic de la minoria sikh, un vestit sense coll i botonat fins dalt i ulleres de carei. Governa un país de 1.200 milions d'habitants (gairebé quatre vegades més que als Estats Units) i, així i tot, sempre irradia una tranquil·litat impassible. Per aquest motiu crida tant l'atenció la manera rude de reaccionar que va tenir el seu govern a les paraules del president nord-americà.

Per una banda, van escriure un comunicat al Twitter en què afirmaven que l'Índia, segons una enquesta, era el tercer país més sol·licitat a l'hora de fer-hi inversions estrangeres directes. Per una altra, el ministre de Comerç va criticar el punt de vista "poc realista" d'Obama. És evident que el president dels Estats Units havia tocat la fibra sensible.

Així i tot, encara que al primer ministre Singh no li agrada de sentir-ho, la reputació que tenia l'Índia de país que experimentava un miracle econòmic es va esvaint. I, com si les paraules d'Obama a l'entrevista de fa dues setmanes foren un mal presagi de l'apagada que era a punt d'esdevenir-se, el subministrament de corrent elèctric es va estroncar de sobte per a 700 milions de persones de l'Índia, gairebé una desena part de la població mundial. Els trens no podien funcionar, les fàbriques es van paraitzar i als hospitals brunzien els generadors de gasoli.

Tanmateix, no sols es va paraitzar una part de Delhi, sinó que l'apagada també va afectar el Panjab i Hariyana al nord, Uttar Pradesh i Rajasthan al nord-oest i Bengala Occidental, Bihar, Orissa i Jharkhand a l'est. En total, vint estats federats.

"Com pot ser que un país tan gran com l'Índia, amb milions d'habitants i armes atòmiques, no puga subministrar energia a la seua capital?", es preguntava Bobby John Varkey, redactor en cap de la revista *M Magazines* de Delhi.

Aparentment, l'origen del problema va ser un col·lapse en una xarxa de subministrament del nord de l'Índia, però com que l'estat controla gran part de les centrals d'energia, com les elèctriques, molts indis no solament van veure-hi una avaria tècnica, sinó que van percebre el senyal que indicava que l'era de Singh tocava a la fi.

L'any passat, l'economia va créixer d'un 6,5%, mentre que el primer trimestre del 2012 va baixar d'un 5,3%. Per tal de disminuir considerablement la taxa de pobresa, l'Índia ha de mantenir-se en un 8%. Però la situació actual no sembla pas que hi ajude gaire. La rupia es debilita, el dèficit pressupostari creix i una agència de qualificació pressiona ara l'Índia perquè redueca la seua capacitat de solvència a uns nivells ridículs.

Arran de tot això, cada vegada hi ha menys gent que confia que Manmohan Singh puga controlar tot els problemes que afecten aquest país gegantí, que, petrificat, ha entrat en crisi.

La situació pot canviar molt de pressa. Durant molts anys, l'Índia podia presumir d'haver aconseguit un miracle en tecnologia capdavantera, que prompte es va convertir en un competidor per a la Xina. La taxa de creixement superava a voltes el 8% i semblava com si aquest gegant del sud d'Àsia fins i tot haguera reeixit a sortir de la pobresa.

A poc a poc, es va anar creant una classe mitjana, les fàbriques del sector de les tecnologies de la informació brotaven aci i allà i les universitats s'omplien de joves motivats que preferien Bombai a Berlín.

Era una època en què els més rics del món anaven a Delhi i ningú no volia enemistar-se amb el futur jugador global. S'hi arribaren Vladímir Putin, el primer ministre britànic, David Cameron, Barack Obama, Nicolas Sarkozy i el primer ministre xinès, Wen Jiabao. Fins i tot Angela Merkel va elogiar el país que "en les properes dècades seria un dels grans".

Els països BRIC (el Brasil, Rússia, l'Índia i la Xina) ja constituïen l'eix d'un nou ordre mundial, i l'Índia, la democràcia més gran del món, es va convertir en l'alternativa perfecta per a tots aquells que no volien tenir relacions comercials amb la florent Xina.

Tanmateix, el creixement ja es va començar a aturar llavors. El retrocés tenia relació amb el debilitament del creixement econòmic, però molts indis en culpaven el govern. "És un govern extremadament corrupte", afirma el periodista Varkey. "Singh és un home íntegre, però s'ha envoltat de les persones equivocades."

Segons una valoració de la revista política índia *Outlook*, el 1992 hi hagué

unes pèrdues econòmiques de més de 1.000 milions d'euros per culpa de la corrupció. Solament l'organització dels Jocs de la Commonwealth, l'any 2010, ja van costar 4.000 milions de dòlars, més de 15 vegades el pressupost inicial. A més, alguns membres del consell de ministres i del partit van ser acusats de corrupció. Eren homes que havien declarat la guerra a Singh.

La caiguda de Singh és bastant tràgica. Va estudiar ciències econòmiques a Oxford i Cambridge, després va formar part del Fons Monetari Internacional i, finalment, es va convertir en ministre de Finances indi. Va ser l'home que dugué endavant al país durant la dècada dels 90, pare del miracle econòmic a l'Índia, que va liberalitzar l'economia i la va obrir a les inversions estrangeres. Era reservat pel que feia a la seua vida privada i el 2004 la BBC el va elogiar com "el polític més decent de l'Índia".

Amb tot, des que Singh guanyà les eleccions del 2009, sembla que les forces el van anar abandonant. Els seus plans d'obrir el comerç al detall als inversors estrangers van fracassar per l'oposició dels membres dels partits més influents del Congrés i d'un dels membres més importants de la coalició.

Gairebé deu partits corregents han frenat el seu ímpetu i ara ha de buscar el vot solidari de partits diversos en molts estats federats. Es tracta d'un procés molt dur que l'obliga a establir molts compromisos. Sonia Gandhi, la gran dama del Congrés, es resisteix a una clara ruptura amb els vells ideals socialistes. Italiana de naixement, vídua de Rajiv Gandhi –primer ministre assassinat– i nora d'Indira Gandhi,

De resultes de l'apagada de corrent elèctric de final de juliol a l'Índia, serveis bàsics com ara l'atenció mèdica hi van resultar perjudicats.

dirigeix el partit com si es tractara d'un negoci familiar.

És la guardiana de la dinastia Nehru-Gandhi, que ja veu el seu fill Rahul com a proper líder del partit i cap de govern. De tota manera, en aquesta època de crisi no treu el cap i molts dubten que siga un polític capaç.

Sembla que el clan Gandhi no deixa cap oportunitat als talents joves, però contra la líder del partit no gosa rebel·-

lar-s'hi ningú. Sonia Gandhi encara manté la seua popularitat.

Potser l'Índia ha d'esperar fins el 2014, quan es facen les eleccions presidencials, per a poder recomençar. I probablement ho faran sense Manmohan Singh.

Thilo Thielke
© DER SPIEGEL
Traducció d'Adel Abugren

Poesia 314
Premi Octubre de Poesia

ECOLOGIA. GUIA DE BUTXACA
ERNEST CALLENBACH

JORDI LLAVINA
Vetilla

LLIBRES D'ESTIU
Edicions Tres i Quatre / València

3i4

Pots seguir-nos a **Facebook i Twitter**

Visita la nostra botiga virtual en www.tresiquatre.com

In/dependents:
Dones i projectes nacionals
Montserrat Palau i Agnès Toda (eds.)